

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๙

เปลอเมื่อโรหงายเมื่อนั้น

(คณะศรัทธาจังหวัดอุทัยธานี กราบถวายสดานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน จ.อุทัยธานี ณ สำนักสงฆ์ป่าสักทอง หมู่ที่ ๙ บ้านละมอด ต.ห้วยแห้ง อ.บ้านไร่ จ.อุทัยธานี เริ่มออกอากาศตั้งแต่วันที่ ๕ ตุลาคม ๕๙ โดยกำหนดให้เป็นเครือข่ายของวัดป่าบ้านตาดร้อยเปอร์เซ็นต์ ขอน้อมถวายแด่องค์หลวงตาและยกให้เป็นสมบัติของสงฆ์) เราเคยไปจังหวัดอุทัยธานีหลายครั้งแต่ไม่ทราบจุดที่ตั้งวิทยุอยู่จุดไหน เรายังไม่เคยเห็นที่จำไม่ได้ว่าอยู่จุดไหน ทั้ง ๆ ที่ไปอุทัยธานีไม่รู้กี่ครั้ง ไปเกี่ยวกับเรื่องสัตว์

เมื่อวานไปห้วยทราย ตั้งแต่วันบรรจพระธาตุของแม่ชีแก้วแล้วเลยไม่ได้ไปอีกไปในจุดที่เขานิมนต์ไป ไม่ใช่จุดของเรา เขานิมนต์ไป เมื่อวานเราตั้งใจไปจุดของเราโดยเฉพาะ ผ่านมาถึงศรีธาตุ เขาย้ายโรงพยาบาลมาใหม่ ที่แรกอยู่ติดกับตัวอำเภอ คับแคบมาก เราไปสร้างอะไรให้ล้มแล้วแหละที่โรงพยาบาลเก่า ที่นี้เขาย้ายมาตั้งโรงพยาบาลใหม่ ห่างกันดูเหมือนหนึ่งกิโล เออ เหมาะเราว่างเลย อันนี้ก็ให้มันน้อยนะ ให้รถยนต์ อัลตราซาวด์ อะไรบ้าง เมื่อวานผ่านมานั้นแหละ ไปดูที่ห้วยทรายตั้งแต่วันพิธีเขาเปิดเจดีย์ผู้เฒ่าแม่แก้วแล้วก็ไม่ได้ไปอีก เมื่อวานนี้ตั้งใจไปดูโดยเฉพาะ ไปถึงนั้นแล้วกลับมาเลย

แม่ชีแก้วนี่ละเรื่องความรู้แก่ โหย พิสดารมาก พอเราไปถึงที่แรก วันนี้เปิดเสียเพราะความจริงเขาก็เปิดกันมาตั้งแต่ก่อนเราไปแล้ว ความรู้ของแกแปลกอยู่ พอออกพรรษาแล้วปีเราจะไป เอ้อ ปีนี้จะมีครูบาอาจารย์ทั้งหลายมาโปรด คล้ายคลึงกันกับหลวงปู่มั่น จำนวนพระเถรนี่มากคล้ายคลึงกัน จะมีปีนี้ละว่างั้นมา ตั้งแต่นั้นมาพวกที่คอยฟังแกก็จ้อแหละ ครูบาอาจารย์องค์ไหนมาพักที่วัดห้วยทราย วัดป่าแหละ ออกไปดูใช้ไหม ไม่ใช่ ๆ เรื่อย พอมาถึงเราเขายอมรับทันที นี่แหละองค์นี้แหละที่จะสั่งสอนพวกเรา แต่คอยดูไปท่านจะสั่งสอนหรือเปล่า คอยดูไปก็แล้วกัน

ต่อจากนั้นไป ก็เราทราบแล้วตั้งแต่ต้น พอเวลาไปถึงแกก็เล่าว่าหิวกระหาย อรรถธรรมจากครูอาจารย์มานานแสนนานแล้ว คือเวลาจะจากไปหลวงปู่ท่านห้ามไม่ให้ภาวณา เราสะดุดก็เลยทันที เอา จะคอยดูที่ว่าห้ามไม่ให้ภาวณาเพราะเหตุผลโลกอะไรจะออกเวลาใดเวลาหนึ่งจนได้แหละ มาแกก็แยบออกมาจริง ๆ โอ้ ใช่แล้ว ความรู้ที่พิสดารมาก ความรู้ของแกที่แม่นยำที่สุดนี้ คือการไปการมาของเรา ไม่ผิดเลย

วัดเขาอยู่ทางปากบ้านทางโน้น บ้านอยู่จุดศูนย์กลาง วัดเขาก็อยู่ทางโน้นไม่เคยเกี่ยวข้องกัน คือปรกตินิสัยของเราจะไปไหนมาไหนเป็นอย่างนั้นละ ปู๊ปไปเลยมาเลย

มาพระรุงพระรังตอนมาอยู่วัดป่าบ้านตาด นี่เราก็มไม่เคยเห็น ไปไหนรุ่มเลย แต่ก่อนเราไปไหนเป็นอย่างนั้น นี่แม่นยามากทีเดียว เราจะไปไหน พอฉันเสร็จแล้วปั๊บปั๊บเตรียมไปเลย ทางโน้นทราบแล้ว ไปแล้ววันนี้ บอก ไปแล้ววันนี้ บางทีก็แย็บออกมาว่าเย็นหมดเลยแฉวนี่ เว้งว่างเหมือนขาดความอบอุ่น ไปแล้ววันนี้ ให้คนไปดู ไปแล้ว อันนี้แม่นยามาก

ที่นี้พอมมาถึงปั๊บ มาถึงแล้ววันนี้ เตรียมอะไรไปเลยละ อันนี้แม่นยามากการออกการเข้าของเรา โดยไม่ได้สนใจกันละ อันนี้แม่นยามา ความรู้ที่พิสดารมากที่สุดที่เท่ากันห้ามไม่ให้ภาวนา เราก็จับจุดนี้ละคอยดู แล้วก็ออกจริง ๆ ที่นี้สรุปเอาเลย ความรู้ของแกพวกเปรตพวกผี พวกเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมนี่ชัดเจนมากที่สุดที่เดียวกว้างขวางมาก พวกเปรตพวกผีมาเล่าขบขันก็คือว่า พวกผียังมีผีอันทพาลแฉวนะ แผลกอยู่ ผีอันทพาลต้องถูกขังเอาไว้ พวกผีด้วยกันอันทพาลด้วยกัน แต่นี้เป็นหัวหน้าอันทพาลต้องได้ใส่กรงขังไว้กว่า แก่ไปดู แล้วขังไว้ทำไมคนนี่ นี่หัวหน้าอันทพาลปล่อยไม่ได้มันอาละวาดเขา นั่น ผีจริงๆ ก็ยังมีอยู่ในกรงขัง ถูกขังเอาไว้ คือผีอันทพาลหัวหน้าใหญ่ แก่พูดแปลก ๆ อยู่ละ

ถ้าพูดถึงเรื่องความรู้ภายนอกนี่จินตนาการ แต่มันไม่ใช่ความรู้แก๊กิเลสละซี เราฟังไปๆ จากนั้นก็ตีตะล่อมเข้ามาๆ ให้มาแก๊กิเลส เรื่องภายนอกก็เหมือนเราไปไหนมาไหน ไปที่นั่นเห็นที่นั่น ไปที่นี้เห็นที่นี้ ได้ยินสิ่งนั้นเห็นสิ่งนี้ เหมือนหูดตาเราไปไหนภายในใจก็เป็นแบบเดียวกัน ไม่ใช่เรื่องแก๊กิเลส ที่นี้ก็ประมวลเข้ามา ไล่เข้ามาๆ ให้แกงดอันนั้นบ้าง งดบ้าง เข้าก็ได้ ออกก็ได้ แก่มีแต่ออกทำเดียว พอรู้แล้วออกเลย พอจิตรวมปั๊บออกรู้ไป อันนี้เราก็มห้าม ให้เข้าก็ได้ ออกก็ได้ เอ้า เอาไปปฏิบัติ คือเวลาจะออกก็ออกได้ เอ้า เวลามันจะออกไม่ให้ออกก็ได้ เอ้า เอาไปปฏิบัติ

มันติดละซีที่นี้ ถ้าภาวนาไม่รู้เห็นอะไรนี่เหมือนไม่ได้ภาวนา ถือนั่นเป็นมรรคผลนิพพาน เป็นเรื่องแก๊กิเลสไปแล้ว แก่ไม่รู้ตัวนะ ที่นี้ค่อยตีตะล่อมเข้ามาๆ เข้ามาถึงจุดที่ว่า ทิฐิแก ตัดอันนี้ติดมากจริงๆ จนจะลืมครูลืมอาจารย์ไป แก่ถือนั่นเป็นของจริงเป็นมรรคเป็นผลไปหมดเลย ที่นี้ก็ตีเข้ามา เอาขนาดที่ว่าไม่ให้ออก เอาละที่นี้ บิบบเลยไม่ให้ออก เอ้า ไปปฏิบัติ คือออกก็ได้ไม่ออกก็ได้ เข้ามาๆ ไม่ให้ออกก็ได้ จนกระทั่งวาระสุดท้ายบอกไม่ให้ออก แก่เถียงทันทีเลย เอาใหญ่เลยเซียวเถียงเรา ที่นี้จะเอาละเอาเข้าด้ายเข้าเข็มละ เถียงใหญ่เลยเซียว เหมือนแกมาเป็นอาจารย์เราเลย

อยู่บนภูเขาตะวันตกบ้านห้วยทราย เราจำพรรษาอยู่กับเณรหนึ่ง ให้หมู่เพื่อนอยู่ข้างล่าง เพื่อความสะดวกสบายสำหรับเราเองกับเณร ให้เพื่อนฝูงอยู่ข้างล่าง เวลาประชุมเราก็ลงไปประชุมกลางคืน ๗ วันในพรรษาประชุม ที่รู้ว่าแกติดมากก็คือว่าไม่ให้

ออกนี้แกไม่ฟัง เถียงใหญ่เลยเชียว พอถึงจุดนี้แล้วก็แสดงว่าจะไม่ฟังเสียงละที่นี้ จะมาเป็นอาจารย์สอนเรา ครูบาอาจารย์รู้สึกจะไม่มีค่าอะไรเลย ก็ไล่ลงภูเขาละชิที่นี้ เอาจริงเอาจังไล่ลงภูเขา ร้องไห้ลงภูเขาไปเลย เราเฉย เพราะน้ำตานี้ไม่เกิดประโยชน์ ลงไปก็ร้องไห้ลงภูเขาไป พอไปถึงที่พักแล้วก็ มันเป็นอย่างนี้ นี่เราก็คงหวังว่าจะฟังครูอาจารย์องค์นี้ แล้วก็ถูกท่านไล่ลงภูเขาอย่างนี้ จิตใจว่าเหวไม่มีที่ยึดเกาะเราจะไปยึดอะไร

แกก็ยังมีปัญญานะ ที่ท่านไล่ลงภูเขาเป็นเพราะเหตุไรท่านถึงไล่ แกมาจับจุดนี้ลงสุดท้ายก็ว่าไม่ฟังเสียงท่าน ตีอรั้นว่างั้นนะ ที่ท่านไล่ลงภูเขานี้ เอ้อ เหมาะสมแล้ว เอ้า ที่นี้ให้ปฏิบัติตามท่านดูซินะ ก็ฝืนท่านไม่ปฏิบัติตามท่านท่านถึงได้ไล่ลงภูเขา เอาปฏิบัติตามท่านดูซินะ ปฏิบัติตามเราที่ท่านห้ามๆ แล้วไม่ยอมฟังเสียงท่านนะได้ผลแค่ไหนก็เห็นมาแล้ว ที่นี้คราวนี้ท่านห้ามถึงขนาดไล่ลงภูเขาเพราะไม่ฟังเสียงท่าน เอ้า ปฏิบัติดูซิท่านสอนว่ายังไง ที่นี้แกก็ปฏิบัติตามนั้นละ ปล่อยละที่นี้เรื่องความรู้ความเห็นของแกที่เป็นมาทุกสิ่งทุกอย่างปิดออกหมด เอาตั้งแต่คำสอนของเรา เอ้าๆ ให้มันรู้เหตุรู้ผลกันในวันนี้แหละ ท่านไล่ลงภูเขาท่านมีเหตุมีผลเพราะไม่ปฏิบัติตามท่าน เอ้า ปฏิบัติตามท่านดูซิเป็นยังไง

พอปฏิบัติตาม ในวันนี้เลยเชียวแก้วา ปฏิบัติตามมันก็ลงผิงเลยที่เดียว จำคราวนี้มันไม่ได้เหมือนแต่ก่อน มันจำออกหมดเลย เทวดาอินทร์พรหมก็เหมือนคนธรรมดา ส่วนธรรมไม่ได้เหมือนคนธรรมดา ไปรู้ไปเห็นตรงที่สอนนะชิ พอออกจากที่ภavanaแล้วก็กราบไปทางภูเขานั้น พอตอนบ่ายก็ไป สี่วันเราไม่ลืมนะ เราไล่ลงจากภูเขา แกร้องไห้ลงไป พอสี่วันขึ้นมาเรากำลังปิดกวาดอยู่กับเณร พอโผล่ขึ้นมา ขึ้นมาอะไรอีกเดี่ยวๆ ให้พูดเสียก่อนๆ กำลังปิดกวาดอยู่นี่นะ มันขึ้นมาอะไรอีกนี่นะ ขนบาใหญ่เลยเดี่ยวๆ ให้พูดเสียก่อน ตกลงก็เลยไปนั่งลานหินนั่นละ เราก็นั่งลานหินเขาก็นั่งลานหินไม้กวาดก็วางที่นั่น เณรก็เลยมานั่งด้วยกัน

แกก็เล่าเหตุผลโลกให้ฟังตามที่เราสอน แล้วผลได้เป็นอย่างนั้นๆ จึงได้กลับขึ้นมาอีก ยอมรับละที่นี้ เอ้า ให้พิจารณาอย่างนั้นๆ ที่นี้ลงหมดเลยนะ นั่นละเป็นอย่างนั้น ลงหมดตามที่เราสอนยังไงจับติดๆ เลย ไม่ช้านะ เร็ว นี่ละเรื่องครูบาอาจารย์ผู้สอนไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย คิดดูอย่างแม่ชีแก้วนี้แกถกเถียงกับเรา ทีแรกก็ว่าเราเป็นอาจารย์ สุดท้ายเราก็เป็นลูกศิษย์แกชิ บทเวลาลูกศิษย์ได้ฟังทางนี้ไล่ลงภูเขา ยอมรับจากนั้นมายอมรับหมดเลยที่นี้ ก็ความถูกต้องมีอยู่มันไม่เอา มันแฉลบออกไปรูปร่างนอกตีเข้ามามันไม่ยอม จากนั้นมาแกก็รวดเร็ว

เราจำพรรษาที่หนองผือ ๒๔๙๓ ๒๔๙๔ นั้นละไปจำที่ห้วยทราย ๙๕ แกก็ผ่านได้ ๙๕ เอากันทั้งปีเลยทั้งพรรษา ถึง ๙๕ เอากันหนัก ผ่านได้ ไปอยู่นั้นสองพรรษาแกก็

ผ่านได้ ๙๖-๙๗ อยู่ห่วยทราย ๔ ปี พอ ๙๘ ก็ลงไปจันท ไปจำพรรษาที่สถานี่ทดลอง ๙๙ ก็ย้อนมาสร้างวัดนี้จนกระทั่งบัดนี้ นี่เราพูดถึงเรื่องความรู้ที่พิสดาร แกพิสดารมาก และที่แม่นยำคือการเข้าการออกของเรา ไปไหนมาไหนไม่ต้องบอก ไปแล้ววันนี้ ไปดูวัดร้างไปเลย นี่เรียกว่าแม่นยำ มาแล้ววันนี้ อย่างมากแกก็บอกว่าจวนจะถึงแล้ว แกไม่ค่อยพูดละจวนจะถึง มีแต่ว่ามาแล้วนะ ๆ บางทีแกก็พูดจวนจะถึงแล้วนะ

บทเวลาแกพูดถึงเรื่องที่ว่าจวนจะถึงแล้วเพราะอะไร มันอบอุ่นเข้ามาโดยลำดับ ๆ พออบอุ่นมาถึงขั้นแล้วก็เรียกว่ามาถึงแล้ว มาถึงแล้วนะ ไปดู ถึงจริง ๆ นี่แกแม่นยำ มาถึง ไปแล้วเมื่อไรรู้หมด แต่อันนี้เป็นสิ่งภายนอกไม่ได้ละเอียดล่ออะไร เราจึงไม่ค่อยชมเชยสรรเสริญ ถ้าเข้าภายในแกก็เลสที่ทันทีเลย ก็สอนเพื่อแกก็เลส ที่ไล่แกลงจากภูเขาก้เพราะสอนให้แกก็เลส นี่แกไปส่งเสริมกิเลสด้วยทีฐิมานะสำคัญว่าตนรู้ตนเห็นไปเสียมันไม่ใช่ของจริงนี่ ปัดออก ๆ แล้วเถียงเรา ไล่ลงภูเขาร้องไห้เลย

คือเวลามันรู้อะไรมันติดจริง ๆ นะจิตนี้ เพราะสิ่งไม่เคยรู้เคยเห็น เวลาเข้าไปมันติดเต็มมันติด เราก็ยังถกเถียงพ่อแม่ครูจารย์มัน แต่ก็ยังได้อยู่อันหนึ่งมันใช้ปัญญาขัดกับท่านเสียจนแหลกแล้วกลับมาอีกเอามาพิจารณา พิจารณาแล้วก็ปฏิบัติตามนั้นรู้แล้วเลยยอมรับท่าน ๆ พ่อแม่ครูจารย์กับเรานี้เป็นเวทีแชมเปียนแหละ บรรดาพระทั้งหลายที่มาอยู่นั้นบอกว่า คือลูกศิษย์ของหลวงปู่มันเรานี้แหละ บรรดาลูกศิษย์ของท่านผู้ใหญ่ ๆ มีองค์ใดบ้างที่ได้ต่อสู้กันกับท่านแบบเวทีแชมเปียนนี้ไม่มี มีแต่ท่านอาจารย์องค์เดียว ก็เป็นจริง ๆ เรา

มีเราองค์เดียวก็คือว่า เมื่อมันไม่ลงอะไรนี้มันลงไม่ได้นะ มันคาราคาซังอยู่อย่างนั้น วกลงไปเวียนมาลงไม่ได้ นี่ละที่เถียงกัน เถียงเพื่อหาจุดเพื่อหาที่ลง พอยอมรับปีบลงตุมเลย ที่นี้เอาได้เต็มเหนี่ยว นั่น ถ้ามันไม่สนิทใจมันไม่ลง จึงต้องได้ถกได้เถียงกันกับท่าน เอาเรื่อยแหละ แต่ท่านก็รู้นิสัยท่านไม่เคยมีอะไร พัดกันนี้ โอ๊ย เหมือนแชมเปียนกลางคืนพัดกันเหมือนแชมเปียน ออกมาตอนเช้าท่านก็เฉยเราก็เฉย เพราะท่านเป็นปรมาจารย์ เราเป็นจอมโง่ ท่านเป็นจอมปราชญ์ละซิ อะไร ๆ ก็มีแต่ท่านทั้งนั้น ๆ พอมองเห็นท่าน อย่างที่ติดไว้นั้น รูปท่านยืนนั้น พอออกมาบิ๊บบมองเห็นบิ๊บบจิตลงแล้ว น้อมรับ ๆ

ไม่เคยชินชานะ สด ๆ ร้อน ๆ พ่อแม่ครูจารย์มัน ท่านยืนอยู่ข้างนอก เราออกมาจากนั้น พอมองเห็นบิ๊บบจิตมันจะหมอบทันทีเลย ไม่มีความเคยชิน สด ๆ ร้อน ๆ จึงเรียกว่าจอมปราชญ์โดยแท้ ท่านตีตรงไหนนั้นละผิตตรงนั้น เรายอมรับตรงไหนก็ได้ที่ ๆ เพราะฉะนั้นจึงต้องได้ยอมรับท่าน กราบไหว้ท่านถึงใจ ๆ ตลอดมานี้ สด ๆ ร้อน ๆ ๆ

ตลอดมา นิสัยเรามันไม่ค่อยเหมือนใคร ถ้าว่าทฐิมานะจะไม่ยอมลงใครง่าย ๆ ก็ไม่ใช่ คือทฐินี้หาความถูกต้องหาจุดที่ลง จุดที่ลงใจได้ตายใจได้

อย่างเถียงท่าน มันลงไม่ได้ก็ขัดกัน พอลงปั๊บหมอบปั๊บเลย ที่นี้ลงเต็มเหนี่ยวเลย ลงเต็มเหนี่ยว ถ้าไม่ลงมันก็คาราคาซังอยู่นั้น ต้องเอากันหาที่ลงจนได้นั้นแหละ เราจึงยกให้เป็นครูเอก พ่อแม่ครูจารย์มันยกเป็นครูเอก แล้วที่นี้มันก็ย้อนมาถึงเวลาอยู่กับท่านปฏิบัติท่านนี้ ตามธรรมดาท่านก็มักจะออกอยู่เสมอ อยู่ในวัดเงียบ ๆ อย่างนี้ บางทีท่านคงจะเป็นความเมตตาสนิทใจอันหนึ่งอยู่ลึก ๆ นั้นแหละ คือเราอยู่กับท่านนี้มันเหมือนผ้าพับไว้วะ ไม่ได้บังเบ้ง ๆ เหมือนอยู่กับพวกอันธพาลนี่ นี่พวกอันธพาลเข้าใจไหม มันต้องได้ใช้หมัดหนัก ๆ บังเบ้ง ๆ เรื่อย อยู่กับท่านเหมือนผ้าพับไว้ กิริยาเหล่านี้ไม่มี เรียบตลอดอยู่กับท่าน

เพราะท่านจอมปราชญ์ เราจอมโง่ เรามาศึกษาเพื่อเอาอรรถเอาธรรมเอาความดีบตีจนกระทั่งถึงดีเยี่ยมใส่หัวใจเรา อันใดที่จะได้ประโยชน์มันก็ชอกแซกซิกแซ็กหาจนได้นั้นละ กิริยาทำทางทุกอย่างกับพ่อแม่ครูจารย์มันนี่จึงเป็นเหมือนผ้าพับไว้เลยเสีย บางทีอยู่เฉย ๆ ในวัด ท่านคงจะเมตตา เงียบ ๆ นี่ อยู่ ๆ ท่านก็ถามขึ้นมา เราก็ออยู่ที่นั่นแหละ ในวัดนั่นแหละ เวลาตอนบ่าย ๆ พระขึ้นไปหาท่าน อยู่ ๆ ท่านก็ถาม ท่านมหาไปไหน ท่านไม่ไปไหนละอยู่ที่นี่ เหนอ เท่านั้นละ มันหากมีอะไรไปสะดุดจิตท่าน อยู่ ๆ ขึ้นไปหาท่าน พระเณรทั้งหลายขึ้น เราก็ออยู่นั้นไม่ได้ไปเที่ยวที่ไหน ท่านมหาไปไหน อย่างนั้นก็มี รู้สึกจะชินปากชินใจท่านกับเรา

ท่านเมตตามากอยู่นะ เราไม่ได้ย่อเรา เพราะมันเข้ากับเจตนาของเราที่เข้าไปหาท่าน ตั้งแต่เริ่มแรกเข้าไปเพื่อมรรคผลนิพพาน ถึงขนาดที่ว่าถ้ามีท่านผู้ใดมาบอกเราว่ามรรคผลนิพพานมีอยู่อย่างสด ๆ ร้อน ๆ นี่ ไม่ว่าฆราวาสไม่ว่าพระเราจะมอบกายถวายตัวต่อท่านผู้นั้น แล้วเอาตายเข้าว่าเลยเพื่อมรรคผลนิพพาน เข้าไปหาพ่อแม่ครูจารย์มันก็แบบนี้ละ ลงเลย ตั้งแต่บัดนั้นมาก็เอาใหญ่เลย การอยู่กับท่านนี้ โถ จอมปราชญ์ของง่ายเมื่อไร ชินไม่ได้นะ อยู่กับพ่อแม่ครูจารย์มันชินไม่ได้ ต้องระวังตัวตลอด เผลอเป็นหงายเลย เผลอเมื่อไรหงายเมื่อนั้น จอมปราชญ์ว่าไง เป็นจอมปราชญ์ฉลาดแหลมคมตลอดเวลารอบด้าน ใจจอมโง่ก็รอบตัว กำแพงกั้นหนารอบตัวจอมโง่ เมื่อไปอาศัยท่านอย่างนั้นก็เพื่อจะชำระจอมโง่กำแพง ๗ ชั้นนี้ออกก็ต้องได้ใช้ความพยายาม

จอมปราชญ์สมัยปัจจุบันคือหลวงปู่มั่น เราได้ไปเห็นสัมผัสสัมพันธ์ ไปอยู่กับท่านตั้งแต่ที่แรกจนกระทั่งถึงท่านมรณภาพจากไปก็เป็นเวลา ๘ ปี ถึงจะออกไปโน้นไปนี่ก็ถือที่ท่านอยู่นั้นเป็นบ้านเป็นเรือนของตน ออกไปเที่ยววันนั้นก็เวียนกลับมาบ้าน ๆ ได้ ๘ ปีนี้จึงสนิทใจ ลงสุดขีดลงพ่อแม่ครูจารย์มัน ไม่ได้มีอะไรที่จะให้เกิดความสงสัย

หลักสูตรหลักวิชานี้เก็บหอมรอมริบไม่ให้มีคำว่าเร่รอนสาดกระจาย ตั้งแต่ไปอยู่กับท่านไม่เคยเห็น เพราะการเรียนหลักสูตรหลักวิชาก็เรียนมาด้วยกันจะว่าไป ท่านก็เรียนเราก็เรียน ท่านทำผิดพลาดประการใดทำไมจะไม่รู้ แต่ที่ท่านไม่มีผิด ทำอะไรก็ถูกตามหลักสูตรวินัยข้อนั้นๆ แน่ะ มันก็ลง ถ้าพูดถึงทางด้านจิตใจใส่ตุ่มได้นี้หางยเลยๆ เพราะเราไม่เคยคิด ท่านใส่เข้ามาตรงนั้น คือกิเลสมันอยู่ตรงนั้น ใส่ตุ่มเลยถึงรู้ตัว เป็นอย่างนั้นละ เอาละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz